»provozuje podnik původního dlužníka«, jsou-li tu podstatné různosti v těchto žalovaným úřadem vytčených kriteriích, totiž v rozsahu a způsobu provozu. Zda v konkrétním případě takovéto podstatné různosti tu jsou, posuzuje úřad »dle daných okolností« (§ 21 odst. 3. cit. min. nařízení) a lze úsudek, k němuž došel, hodnotě skutkový materiál, nejvyššímu správnímu soudu přezkoumati toliko s hlediska § 6 odst. 2, zákona o správním soudě, t. j. není-li řízení po stránce procesní vadné a má-li úsudek úřadu oporu ve spisech a je-li logicky možný. Takovýchto vad soud neshledal. Neboť úřad zjistil bez odporu stěžující si strany, že zemědělský podnik Karla Fojtíka má jen něco málo přes třetinu původního podniku, za jehož trvání nedoplatky příspěvků vznikly. Stížnost sama předpokládá potvrzení obecního úřadu v Drženicích, dle něhož bývalé velkohospodářství drženické bylo státním pozemkovým úřadem rozparcelováno a že Karel Fojtík převzal jen zbytkový statek. Uznal-li pak žalovaný úřad na tomto skutkovém podkladě, že tu je podstatná divergence v rozsahu a způsobu provozu podniku původního dlužníka a Karla Fojtíka, nelze shledati, že by úsudek ten byl v rozporu se spisy a nelogický. Pak ovšem úřad dle toho,, co shora řečeno, právem vyslovil, že tu není totožnosti podniku ve smyslu cit. § 21, a důsledkem toho právem zprostil Karla Fojtíka náhrady nedoplatků nemocenských pojistných příspěvků, jež pokladně dluhuje bývalé drženické hospodářství. Stížnost ještě namítá, že žalovaný úřad se neměl zabývati meritem případu, nýbrž měl stížnost Karla Fojtíka odmítnouti a limine, poněvadž tento promeškal lhůtu § 18 min. nař. č. 4790/1917, podávaje do platebního příkazu pokladny rozklad k předsednictvu pokladny. Ani tu nelze stížnosti přisvědčiti. Politický úřad I. stolice ve svém shora citovaném rozhodnutí posoudil spor meritorně a zároveň vyslovil, že nemůže uznati, že stěžovatel svoje námitky proti platebnímu příkazu pokladny podal opožděně. Tato část rozhodnutí I. stolice zůstala v řízení správním nenaříkána a neměl proto žalovaný úřad, rozhoduje instančně o odvolání Karla Fojtíka, směřujícího jen do věcného výroku úřadu I. stolice, ani podnětu ani možnosti nenaříkanou částí rozhodnutí I. stolice se zabývati a snad in peius odvolatele měniti. Z těchto úvah bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

(Nález. nejv. správ. soudu ze dne 3. května 1929, č. 8859/29.)

K § 14 zák. čl. XIX z r. 1907 a § 17 zák. č. 221/1924 Sb. z. a n. — Když odhláška (přihláška) nemocenské pojišťovně nedošla, tu ani podle zák. čl. XIX/1907 ani podle zák. č. 221/1924 (před novelou) ke splnění povinnosti odhlašovací nestačí důkaz o tom, že odhláška (přihláška) byla poštovní dopravě odevzdána.

Ministerstvo sociální péče potvrdilo rozhodnutí župního úřadu v Nitře, že Ondřej Kaňa, mlynář v Nitranském Rudnu, není povinen zaplatiti okresní nemocenské pojišťovně v Topolčanech předepsané pojistné za zaměstnance Julia Galka za měsíc červenec 1926, poněvadž bylo zjištěno, že Galko není skutečně od 20. dubna 1926 u Kani zaměstnán a že odhláška byla pravidelně vyplněna a dána na poštu ještě v dubnu 1926. O stížnosti okresní nemocenské pojišťovny v Topolčanech uvážil nejvyšší správní soud toto: Žalovaný úřad vzal za zjištěno, že Ondřej Kaňa Julia Galku v dubnu 1926 z pojištění řádně odhlásil, aniž přihlédl k tomu, že pojišťovna v řízení úředně potvrdila, že odhláška k ní nedošla. Okolnost, že se úřad tímto tvrzením pojišťovny vůbec nezabýval a že se odvolává na seznání notáře Gašpara Györky, jenž potvrdil, že odhlášku Galkovu v dubnu 1926 sám vyhotovil a že Kaňa tuto odhlášku zanesl na poštu, nenechává vzejíti pochybnosti o tom, že žalovaný úřad jest názoru, že odevzdání odhlášky poštovní dopravě platí

za podání odhlášky u pojišťovny a to i tenkráte, když odhláška pojišťovny vůbec nedošla. Názoru tomu vytýká stížnost právem nezákonnost. Ani rozhodnutí úřadu II. stolice, ani nařikané rozhodnutí necituje žádný zákonný předpis, z něhož vyvodily právě zmíněný názor, že odevzdání odhlášky poštovní dopravě platí za podání u pojišťovny, nelze proto s bezpečností seznati, zdali otázku tu řešily podle § 14 zákonného čl. XIX z r. 1907 — platného do 1. července 1926 — či podle § 17 zákona ze dne 9. října 1924 č. 221 Sb. z. a n. Žádný z těchto předpisů nedává však úřadu za pravdu. Vysloviť nejvyšší správní soud již ve svém nálezu Boh. A 6489/27 a Boh. A 7094/28 názor, že nestačí, byla-li přihláška (odhláška) odevzdána ve lhůtě poštovní dopravě s určením pro nemocenskou pokladnu, nýbrž je třeba, aby ve lhůtě došla pokladny. Zákon č. 221/24 má pak v § 17 ustanovení obdobné §§ 12 a 14 zák. čl. XIX/1907, jež předpisuje, že zaměstnavatel jest povinen přihlásiti u příslušné nemocenské pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, nejpozději třetího dne ode dne, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, a odhlásiti je v téže lhůtě ode dne, kdy pojištěnec přestal je vykonávati. Jest tedy i podle tohoto předpisu nemocenská pojišťovna zákonným podacím místem pro přihlašování a odhlašování pojištěnců. Že by se odevzdání poštovní dopravě s určením pro nemocenskou pojišťovnu rovnalo podání u pojišťovny, nerozumí se však samo sebou, bylo by zapotřebí zvláštního předpisu v tomto směru. Takovýto předpis spatřuje asi žalovaný úřad v § 194 zákona č. 221/24. Předpis ten stanoví však pouze, že lhůtu podle tohoto zákona jest považovati za zachovánu, bylo-li v ní podání prokazatelně odevzdáno poště nebo telegrafu; nemá tedy předpisu, jímž by se měnilo ustanovení zákona, obsažené v cit. § 17 o místu podacím v tom smyslu, že by v případě použití pošty nastupovala pošta jako podací místo za nemocenskou pojišťovnu. Ustanovení § 194 o zachování lhůty jest povahy výjimečné, musí býti proto vykládáno striktně a nelze mu proto přikládati význam širší nežli ten, jenž odpovídá jeho znění a zřejmému úmyslu, t. j. že podání došlá po uplynutí lhůty na místo podací, tímto zákonem stanovené, považovati jest za včasná, byla-li prokazatelně ještě ve lhůtě odevzdána poště nebo telegrafu. V daném případě však nejde o včasnost odhlášky došlé pojišťovně, nýbrž o otázku zcela jinou, jež se zachováním lhůty § 17 nemá nic společného, t. j. o otázku, zda odhláška pojišťovně vůbec došla. Neměl tedy úřad pro svůj shora zmíněný právní názor podkladu ani v § 17 ani v § 194 cit. zák. a není také žádného všeobecného předpisu, z něhož by názor ten se mohl dovoditi. Veden jsa nesprávným právním názorem opomenul žalovaný úřad zabývati se tvrzením pojišťovny, že ji odhláška Julia Galky vůbec nedošla. Bylo proto nařikané rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zákona o správním soudě a odpadla tím potřeba zabývati se vývody stížnosti, zabývajícími se významem slova »prokazatelně«, použitého v cit. § 194, a námitkou, že zjištění úřadu, že odhláška Galkova byla odevzdána poště, nemá ve spisech podkladu.

(Nález nejv. správ. soudu ze dne 3. května 1929, č. 8860/29.)

K § 1 zák. č. 117/1926 Sb. z. a n. — Řízení.

Platebním výměrem ze dne 31. srpna 1926 č. ev. I.-924 předepsala stěžující si pojišťovna Německo-Lupčanské bance v Německém Lupči podle § 17 min. nař. č. 4790/1917 pojistné příspěvky nemocenské za měsíc červenec 1926 za zaměstnance banky Petra Krno a Leonarda Hendla. Předsednictvo pojišťovny usnesením ze dne 11. října 1926 č. 6107/1926 ve smyslu § 18 citovaného nařízení a zákona ze dne 1. července 1926, č. 117 Sb. z. a n. odvolání banky z platebního výměru shora citovaného zamítlo